

N:o 54.

Kongl. Maj:ts nådiga proposition till Riksdagen, angående godtgörelse till fanjunkaren vid kongl. Vestgöta-Dals regemente Oscar Theodor Bäfverfeldt och hans maka Maria Fernanda Benedicta Bäfverfeldt, född Nielsen, för den förlust de, genom förre svenske och norske generalkonsuln i Genève A. M. von Schæcks tillskyndande, lidit; gifven Stockholms slott den 13 mars 1891.

Med åberopande af bifogade protokoll öfver utrikesdepartements-ärende vill Kongl. Maj:t i nåder föreslå Riksdagen

att medgifva, att till godtgörande af den förlust, som tillskyndats fanjunkaren vid kongl. Vestgöta-Dals regemente Oscar Theodor Bäfverfeldt och hans hustru Maria Fernanda Benedicta Bäfverfeldt, född Nielsen, derigenom att förre svenske och norske generalkonsuln i Genève Adolph Martin von Schæck, som den 4 augusti 1886 för makarna Bäfverfeldts räkning uppburit hustru Bäfverfeldt, enligt testamente efter enkan Theresia L'Orsa, född Baumer, i Rheinfelden, kantonen Aargau i Schweiz, tillfallna medel, tjugotretusen ett hundra sextiotre francs 10 centimes, men underlåtit att därför redovisa, må af Sveriges innestående andel i konsulskassans behållning för år 1890 till makarne Bäfverfeldt utbetalas ett belopp af sexton tusen sex hundra sjuttiosju kronor 43 öre, under vilkor, att makarne Bäfverfeldt på utrikesdepartementet öfverlåta rättigheten att uppbära hvad von Schæck genom domstolens i Prag utslag den 28 oktober 1890 förpligtats att till bemålde makar gälda.

De till ärendet hörande handlingar skola Riksdagens vederbörande utskott tillhandahållas; och Kongl. Maj:t förblifver Riksdagen med all kongl. nåd och ynnest städse välbevågen.

OSCAR.*C. Lewenhaupt.*

Utdrag af protokoll öfver utrikesdepartements-ärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 13 mars 1891.

Närvarande:

Hans excellens herr statsministern friherre *Åkerhielm*,
Hans excellens herr ministern för utrikes ärendena grefve *Lewenhaupt*,
Statsråden: herr friherre *von Otter*,
herr *Wennerberg*,
friherre *Palmstierna*,
friherre *von Essen*,
friherre *Åkerhielm*,
Östergren,
Groll,
Wikblad.

1:o

Hans excellens herr ministern för utrikes ärendena anförde i underdånighet:

I en till utrikesdepartementet den 6 juni 1885 ingifven skrift anförde fanjunkaren vid kongl. Vestgöta-Dals regemente Oscar Theodor Bäfverfeldt, att en hans hustrus släkting, enkefru Teresia L'Orsa, född Baumer, som affidit den 9 nästförutgångne april i Rheinfelden i kantonen Aargau i Schweiz, skulle hafva insatt hans hustru till en af sina hufvudarfvingar, samt anhöll, att, då det icke lyckats honom på enskild

väg få del af testamentet eller någon närmare upplysning om saken, utrikesdepartementet genom vederbörlig beskickning ville söka inhemta närmare utredning om denna arfsangelägenhet. Sedan departementet med anledning deraf satt sig i förbindelse med generalkonsulatet i Genève, insände detta generalkonsulat en af utredningsmannen i enkefru L'Orsas bo uppsatt redogörelse, hvaraf framgick, att namnet Bäfverfeldt icke förekom i den afidnas testamente, och blef denna redogörelse tillika med ett utdrag af testamentet Bäfverfeldt tillstådt. Bäfverfeldt inkom derefter med en ny skrift af den 17 oktober 1885, deruti han, med tillkännagifvande, att arvet tillkomme icke honom personligen utan hans hustru Maria Fernanda Benedicta Nielsen, och med bifogande af åtskilliga handlingar till styrkande af hennes släktskapsförhållande till afidna enkan L'Orsa, begärde utrikesdepartementets mellankomst för bevakande af hustruns intressen och för utbekommande af arfsmedlen efter bemälda enka L'Orsa, för hvilket ändamål han jemväl bifogade en af honom och hans hustru undertecknad, på innehafvaren stäld fullmägt.

Som det är mycket vanligt, att enskilda personer begära utrikesdepartementets bemedling för uttagande af dem utomlands tillfallna arf, enär departementet för sådant ändamål kan anlita vederbörande beskickning eller närmaste konsul i det land, der arvet fallit, ansåg sig departementet icke böra neka denna begäran, och makarne Bäfverfeldts fullmägt blef jemte nyssberörda handlingar den 26 oktober 1885 öfversänd till dåvarande svenske och norske generalkonsuln i Genève, Adolph Martin von Schæck, med anmodan att vidtaga nödiga åtgärder för testamentsmedlens utbekommande. Von Schæck, som är österrikisk undersåte och till yrket ursprungligen arkitekt, hade den 13 juni 1867 utnämnts till svensk och norsk olönad konsul i Genève samt den 20 augusti 1883 till likaledes olönad generalkonsul. De om honom vid hans utnämning inhemtade upplysningar hade ådagalagt, att han hade godt anseende, att han egde ekonomiskt oberoende, och att han dessutom sedan 1861 hade förtroendet att vara österrikisk-ungersk konsul på platsen. Han hade efter sitt tillträde till generalkonsulsbefattningen alltid fullgjort sina åligganden till utrikesdepartementets fullkomliga belåtenhet, och hans personlighet syntes i alla afseenden erbjuda full säkerhet för att fullmagten med trygghet kunde till honom öfverlätas. Då von Schæck den 30 november 1885 meddelade, att han af advokatfirman Kurz & Stierli i Aarau, som hade sig anförtrodd boutredningen efter enkefru L'Orsa, anmodats från makarne Bäfverfeldt anskaffa ett förskott af 100 francs till betäckande af en del med utredningen förbundna

kostnader, gaf denna i arfsmål vanliga begäran ingen anledning till misstanke. Förskottet lemnades af Bäfverfeldt, och öfversändes den 19 december 1885 till von Schæck. Den 9 januari 1886 insände von Schæck ett af ofvanbemälde advokater uppsatt utlåtande rörande fördelningen af enkan L'Orsas qvarlåtenskap, utvisande att 22,500 francs tillfölle Bäfverfeldts hustru, och sedan det uppgjorda delningsförslaget blifvit af Bäfverfeldt godkändt den 6 februari 1886, underrättades von Schæck härom den 8 i samma månad.

Den 2 derpåföljande december afsändes ny skrifvelse till von Schæck, som i sitt svar den 31 i samma månad meddelade: att han hoppades i loppet af januari eller i februari månad 1887 kunna aflemna redovisning. Sedan den utsatta tiden förgått, gjordes ny påminnelse den 23 mars 1887, hvarpå von Schæck den 1 juni svarade, att boutredningen, som varit långvarig och invecklad, inom kort skulle blifva afslutad. Af det Bäfverfeldt på sin tid meddelade delningsförslaget framgick, att antalet af de i enkan L'Orsas betydliga förmögenhet intresserade personer var synnerligen stort, och denna omständighet syntes helt naturligt böra föranleda tidsutdrägt, oafsedt att det vanliga förhållandet är att utredningen af ett arf utomlands erfordrar flere års tid. Någon underrättelse, som gaf anledning antaga att von Schæcks affärsställning icke fortfarande var god, hade ännu vid denna tidpunkt ej erhållits.

Den 23 augusti 1887 infann sig Bäfverfeldt i utrikesdepartementet, och anmälde, att han, som under sommaren företagit en resa till Schweiz för att på ort och ställe förvissa sig om anledningen till dröjsmålet med utredningen, derunder inhemtad från advokaterne Kurz & Stierli, att von Schæck redan den 13 juli 1886 skulle för makarne Bäfverfeldts räkning hafva uppburit omkring 24,000 francs. Från departementet afläts med anledning häraf samma dag befallning till von Schæck att genast inkomma med fullständig förklaring. Von Schæck, som då han mottog denna skrifvelse befann sig i Karlsbad i Böhmen, svarade genast att här föreläge ett missförstånd och att han, så snart han återkommit till Genève, skulle ordna angelägenheten. Men sedan departementet ytterligare förstänligat honom att inkomma med fullständig förklaring, aflät von Schæck den 7 oktober 1887 från Bregenz i Schweiz ett telegram, deri han uppgaf sig hafva i slutet af augusti månad samma år uppburit omkring 23,000 francs, och upprepade sin försäkran att efter återkomsten till Genève ordna saken.

Vid sådant förhållande blef nödvändigt att afsända ett ombud för att söka åstadkomma utredning af von Schæcks affärsställning och

möjligheten för honom att bereda ersättning åt makarne Bäfverfeldt för den förlust, hvaraf de hotades. Dåvarande ministern för utrikes ärendena meddelade följaktligen, den 13 oktober 1887, legationsrådet vid beskickningen i Paris grefve G. Lewenhaupt befallning att afresa till Bregenz, der von Schæck uppgaf sig ligga sjuk, i ändamål att afkräfvat honom redovisning och om möjligt ordna saken.

Grefve Lewenhaupt sammanträffade derefter i Bregenz med von Schæck, hvarvid denne slutligen tillstod att han redan år 1886, såsom af advokatfirman Kurz & Stierli uppgifvits, uppburit de makarne Bäfverfeldt tillkommande testamentsmedlen, likasom ock förut de af Bäfverfeldt förskottsvis till kostnaders betäckande utbetalade 100 francs, men på samma gång förklarade, att han på grund af iråkad ekonomisk förlägenhet icke vore i tillfälle därför lemna redovisning. Grefve Lewenhaupt erhöll äfven i Genève dåliga underrättelser om von Schæcks affärsställning, i det man meddelade honom, att von Schæck, som på sin tid egt en icke obetydlig förmögenhet, blifvit fullständigt ruinerad genom olyckliga spekulationer och derigenom att han för att gifva sig sken af rikedom fortfarit att föra ett kostsam lefnadssätt. I Genève saknade han alla tillgångar, och den egendom, som hans hustru der hade, uppgafs vara redan in-tecknad till högt belopp. Von Schæcks i Genève bosatta släktingar vägrade att träda emellan, under förklaring, att de trodde sig handla rättare genom att, i händelse af behof, bispringa hans familj än honom sjelf. Det uppgafs emellertid att utsigt förefans för att von Schæck skulle kunna få medel att ersätta makarne Bäfverfeldt det förskingrade beloppet, för så vidt ett af honom inledt affärsföretag lyckades.

Med anledning af hvad mot von Schæck förekommit blef han den 3 november 1887 suspenderad från generalkonsulsbefattningen och senare efter det vederbörande svenska och norska myndigheter blifvit hörde, genom Kongl. Maj:ts beslut den 18 i samma månad skild från befattningen.

Samtidigt med att underhandlingar angående de förskingrade medlens ersättande förts, hade nödiga mått och steg vidtagits för von Schæcks åtalande, derest det skulle visa sig, att hvarje utsigt saknades, att vare sig af honom eller hans släktingar erhålla godtgörelse. Den advokat, E. Odier i Genève, som härför anlätades och som underrättats om von Schæcks afsättning, meddelade, att han den 17 november angifvit von Schæck för oredlighet mot hufvudman (abus de confiance), men att, som von Schæck fortfarande tillhörde konsulscorpsen, »le procureur général» icke egde att med anledning af den gjorda angifvelsen vidtaga

ytterligare mått och steg, förr än han dertill erhållit förbundsrådets bemyndigande, som först kunde lemnas sedan officiel underrättelse om afsättningen dit ingått. Odier ansåg för sin del, att von Schæck ej borde afsättas genast från sin befattning som generalkonsul, och att något beslut om hans åtalande ej heller för tillfället borde fattas, innan affärsföretagets utgång blefve afgjord, emedan i annat fall hvarje utsigt att af von Schæck vinna godtgörelse kunde förloras; vid hvilket förhållande, och ehuru något uppskof med underrättelsen till förbundsrådet om von Schæcks afsättning icke kunde ifrågakomma, utrikesdepartementet fann, i betraktande af att von Schæck tydligen voro urständsatt att för tillfället uppbringa medel till makarna Bäfverfeldts förnöjande, men ingalunda nekade sin förbindelse, det vara med makarna Bäfverfeldts intresse mest öfverensstämmande att, innan ytterligare åtgärd vidtoges, bevilja von Schæck uppskof för att om möjligt anskaffa nödiga medel, och sedan Bäfverfeldt dels den 6 juli 1888 tillkännagifvit, att han för sin del icke yrkade något ansvar på von Schæck, för så vidt detta skulle menligt inverka på affärsföretagets lyckliga utgång, utan öfverläte på utrikesdepartementet att härutinnan handla efter godtfinnande, dels ock den 24 november 1888 uttalat såsom sin uppfattning, att några strängare åtgärder mot von Schæck icke borde för tillfället vidtagas, fann utrikesdepartementet vidare åtgärder mot von Schæck för tillfället icke böra vidtagas.

Sedan Bäfverfeldt blifvit härom underrättad och hans uppmärksamhet jemväl blifvit fäst derå, att ett åtal syntes skola omintetgöra alla utsigter att af von Schæck utfå några medel, förklarade Bäfverfeldt, som emellertid den 24 juli 1889 framställt yrkande derom, att von Schæck måtte till laga näpst befordras, genom telegram den 26 i samma månad, att han funne sig böra tills vidare afstå från detta yrkande. Men då senare underrättelser tydligen ådagalade, att affärsföretaget icke ledde till något resultat, samt Bäfverfeldt dels den 9 november 1889 tillkännagifvit, att han intet hade emot von Schæcks åtalande genast, ehuru han öfverläte åt utrikesdepartementet att härutinnan besluta efter godtfinnande, dels ock i en genom Eders Kongl. Maj:ts befallningshafvande i Elfsborgs län insänd och den 14 i nyssnämnda månad till departementet inkommen underdånig ansökning, framställt begäran om ersättning af statsmedel för den förlust han och hans hustru lidit genom von Schæcks förfarande, fann jag ytterligare uppskof ändamålslost, och enligt af mig aflåten föreskrift blef von Schæck, som redan någon tid uppehållit sig i Prag, genom advokaten Rosenbacher, i makarna Bäfverfeldts namn och enligt af dem utfärdad fullmakt, i november 1889

stämd, att inför domstol i nämnda stad svara för hvad som honom lagts till last.

I den mot von Schæck inledda rättegången, uti hvilken ej mindre makarna Bäfverfeldt än ock jag å embetets vägnar samt legationsrådet grefve G. Lewenhaupt lemnade på diplomatisk väg af domstolen begärda upplysningar, föll den 29 sistlidne september utslag, hvarigenom, och då endast sju af tolf jurymän förklarade von Schæck skyldig, domstolen frikände honom från anklagelsen att hafva tillegnat sig medel, hvilka han i kraft af sin embetsställning såsom svensk och norsk generalkonsul i Genève för Maria Bäfverfeldts räkning uppburit.

Enligt gällande österrikisk lag fordras för fällande dom i ett fall som förevarande, att två tredjedelar af juryns hela medlemantal ena sig om ett fällande utslag. Att juryn mot förmodan icke kom till en dylik slutsats, torde möjligen hafva sin förklaringsgrund deri att von Schæck, utan att ens söka förneka att han uppburit de ifrågasvarande medlen, till sitt försvar åberopat, att han, efter att hafva uppburit beloppet, blifvit i Bregenz på detsamma bestulen af en man vid namn Schapira Windeg, men att han, som hoppats kunna ersätta medlen, förteगत stölden, för att icke kompromettera sin ställning genom att låta det blifva bekant, att han underhöll förbindelser med en person af så dåligt anseende som bemålde Schapira Windeg.

Sedan således rättegången i brottmålsväg förlorats, erhöll advokaten Rosenbacher uppdrag att i makarne Bäfverfeldts namn anställa civil rättegång mot von Schæck, och genom utslag den 28 oktober 1890 har han ock af domstol i Prag förpligtats att ersätta Maria Bäfverfeldt, född Nielsen, henne tillkommande 23,163 francs 10 centimes jemte 5 procents ränta för tre år räknade tillbaka från den 18 oktober 1890 och till dess beloppet ersättes, äfvensom att gälda rättegångskostnader.

I den förut omnämnda, under den 14 oktober 1889 ingifna underdåniga ansökningen har Bäfverfeldt anhållit, att, då, enligt hans förmening, kongl. utrikesdepartementet uraktlåtit att utöfva den kontroll och vidtaga de åtgärder, som för skyddandet af hans rätt varit behöfliga, samt då det under hvarje förhållande kunde anses med billighet och rättvisa förenligt, att staten skyddade enskild person från förlust, som uppstode genom oredlighet af en statens tjänsteman, Kongl. Maj:t täcktes i nåder antingen ur kongl. utrikesdepartementets fonder för hans räkning och till betäckande af den förlust, han genom von Schæcks åtgöranden lidit, anvisa ett belopp motsvarande dels de förskingrade testamentsmedlen, nemligen 23,163 francs 10 centimes jemte

fem procent årlig ränta derå från den dag, då medlen af von Schæck lyftes eller den 4 augusti 1886, dels ock det belopp af 100 francs, som han för medlens utfående måst i förskott utgifva, men som till afsedt ändamål icke användts, utan jemväl af von Schæck förskingrats, eller ock till Riksdagen aflåta nådig proposition om nämnda belopps utbetalande till honom af statsverkets medel.

I en senare ingifven skrift af den 27 sistlidne januari har Bäfverfeldt anfört, att han dåmera från kongl. utrikesdepartementet mottagit underrättelse att, sedan von Schæck genom domstols utslag fått sig ålagdt att utgifva det förskingrade beloppet, åtgärder blifvit genom departementet vidtagna för utbekommande af berörda belopp, men att den person, som af kongl. departementet fått detta uppdrag sig anförtrodt, förklarar, att icke någon anledning finnes att förmoda, att von Schæck komme att befinnas ega några tillgångar till skuldens betäckande; och då Bäfverfeldt sålunda med största sannolikhet komme att förlora ifrågavarande medel, hvilka för honom vore af högst betydande värde, och detta ehuru han för medlens säkra utfående vändt sig till det håll — kongl. utrikes departementet — hvarifrån den största trygghet varit att påräkna, anhöll Bäfverfeldt att, om Kongl. Maj:t ej täcktes af tillgängliga medel anvisa det belopp, som Bäfverfeldt enligt sin förut ingifna ansökning genom von Schæcks åtgörande gått förlustig, Kongl. Maj:t täcktes till Riksdagen göra nådig framställning om nämnda belopps utgörande till Bäfverfeldt antingen genast eller då sådana bevis, som Riksdagen kunde komma att fordra, till kongl. utrikesdepartementet ankommit, att ej några medel kunnat af von Schæck utbekommas, eller ock, om mot förmodan någon del af det förskingrade beloppet skulle af von Schæck kunna utfås, att Bäfverfeldt måtte af anvisade medel godtgöras den i så fall uppstående bristen.

Enligt ett af advokaten Rosenbacher den 15 sistlidne februari insändt protokoll har vid anställd exekution blifvit ådagalagdt, att von Schæck saknar tillgångar till fullgörande af den honom ålagda ersättningskyldighet.

Af den framställning jag nu i underdånighet lemnat, torde framgå, att kongl. utrikesdepartementets befattning med ärendet bestått deruti, att departementet på Bäfverfeldts begäran om dess medverkan till testamentsmedlens utbekommande öfverlemnade den af honom och hans hustru utfärdade fullmakt till dåvarande generalkonsuln i Genève A. M. von Schæck samt derefter, sedan denne visat sig hafva svikit det honom lemnade förtroendet, i allt hvad på departementet ankommit, sökt att bereda makarna Bäfverfeldt ersättning för den förlust de lidit.

En af de förnämsta anledningarna, hvarför konsuler finnas anställda å orter, som icke äro sjöhamnar, är just den, att de äro behöflige för utförande af enskilda uppdrag, och enligt konsulatförordningen äro alla konsuler skyldiga att lemna biträde för uttagande af arf, om de derom anmodas. Någon bestämd skyldighet för utrikesdepartementet att dervid biträda förefinnes icke, men erfarenheten har visat, att det är en stor fördel för arfsökande att erhålla biträde af departementet, och sedan lång tid tillbaka har det varit en vedertagen praxis, som ännu fortfar, att departementet åtager sig att för uttagande af arf anlita de under departementet lydande konsuler, olönade såväl som lönade. När Bäfverfeldt anhöll om utrikesdepartementets medverkan för testamentsmedlens uttagande, saknade departementet därför anledning att icke tillmötesgå denna anhållan. Någon betänklighet kunde icke heller möta med hänsyn till von Schæcks person. Intet skäl fans nemligen då att för bristande vederhäftighet eller oredlighet misstänka von Schæck, hvilken så väl och så länge lyckades upprätthålla skenet af den goda ekonomiska ställning, han egde vid sin utnämning till generalkonsul, att von Schæck, ehuru de finansspekulationer, hvilka ledde till hans ruin, hufvudsakligen bedrefvos i Österrike, likväl fortfarande var österrikisk konsul i Genève ännu i det ögonblick, när han skildes från sin befattning i de förenade rikenas tjenst.

Under tiden från den 26 oktober 1885, då makarne Bäfverfeldts fullmakt afsändes till von Schæck, intill den 23 augusti 1887, då fanjunkaren Bäfverfeldt hos utrikesdepartementet anmälde, att von Schæck uppburit testamentsmedlen, hade icke något inträffat, som gifvit departementet anledning att draga von Schæcks redbarhet i tvifvelsmål. Dröjsmålet med redovisnings afgifvande hade icke varit längre än den tidsutdrägt, som vanligen utomlands är förenad med boutredningens bringande till slut, och departementet hade därför saknat skäl att icke taga de uppgifter för goda, som von Schæck tid efter annan på förfrågan lemnat om utredningens fortgång.

Fanjunkaren Bäfverfeldt har icke heller angifvit i hvad mån eller på hvilket sätt utrikesdepartementet skulle hafva underlåtit att, såsom det heter i den underdåniga ansökningen, utöfva den kontroll och vidtaga de åtgärder, som för skyddandet af Bäfverfeldts rätt varit behöfliga. Det är tydligt, att utrikesdepartementet icke kan öfver sina talrika konsulatstjemän utöfva en sådan uppsigt, att icke händelser af den art, hvarom nu är fråga, kunna, särskildt bland olönade konsuler, hvilka äro affärsmän, någon gång inträffa. Och äfven om det skulle antagas, att underrättelse om testamentsmedlens utlemnande till von Schæck

kunnat tidigare, än som nu skedde, erhållas, synes det i allt fall, med numera vunnen kännedom om von Schæcks redan vid den tiden fullständigt undergräfdas ställning, vara stäldt utom allt tvifvel, att utrikesdepartementet icke skulle hunnit ingripa i tillräcklig tid för att förekomma medlens förskingring.

De mått och steg, hvilka, sedan förskingringen blef för utrikesdepartementet bekant, vidtagits i syfte att åt makarne Bäfverfeldt återvinna de förskingrade medlen, hafva alla grundats på anvisningar och råd, lemnade af de advokater i Genève och Prag, hvilka departementet för ändamålet anlitat. Fanjunkaren Bäfverfeldt har genom meddelanden till honom sjelf eller hans ombud lemnats tillfälle att följa sakens gång, och det uppskof med anställande af rättegång mot von Schæck, som af skäl, hvilka i det föregående anförts, ansågs lämpligt och tillråddes af advokaterna, har egt rum med Bäfverfeldts vetskap och goda minne. Om än detta uppskof numera visat sig ändamålslost, finnes dock ingen anledning antaga, att något mer skulle kunnat vinnas genom ett tidigare åtal.

Vid nu anförda förhållanden lär visserligen all rättslig grund saknas för makarne Bäfverfeldts anspråk att af statsverket undfå ersättning för den förlust de lidit. Men då denna förlust åsamkats dem endast och allenast genom oredligheten hos en statens tjänsteman, åt hvilken uppdraget att uppbära de ifrågavarande medlen anförtrots under den berättigade förutsättningen från makarne Bäfverfeldts sida, att deras rätt derigenom skulle säkrast bevaras, synas starka billighets-skäl föreligga för att staten här träder emellan och bereder makarne Bäfverfeldt godtgörelse. Med hänsyn emellertid dertill, att, om ingen konsul funnits i Genève, makarne Bäfverfeldt i hvarje fall kunnat komma att anlita ett ombud, som förskingrat arfvat, med mindre än att de beslutat härifrån utsända något af dem personligen känt ombud, i hvilket fall de antagligen fått härför vidkännas utgifter, föga understigande hvad de dem tillfallna testamentsmedlen kunnat från den 4 augusti 1886, då desamma af von Schæck lyftades, inbringa i ränta med tillägg af det förskott å 100 francs, fanjunkaren Bäfverfeldt tillhandahållit för betäckande af kostnader i saken, torde den ifrågasatta godtgörelsen till makarne Bäfverfeldt skäligen kunna begränsas till ett kapitalbelopp, motsvarande hvad von Schæck för deras räkning uppburit, eller 23,163 francs 10 centimes, utgörande i svenskt mynt 16,677 kronor 43 öre.

Derest Eders Kongl. Maj:t skulle finna lämpligt att, såsom jag anser mig böra förorda, begära Riksdagens medgifvande, att det nyssnämnda beloppet må till makarne Bäfverfeldt utbetalas, erfordras icke

anvisande härtill af särskildt anslag, då beloppet bör kunna utgå af den på Sverige belöpande andel i konsulskassans behållning år 1890, hvilken andel uppgick till 19,923 kr. 90 öre.

Ehuru särskild anledning numera icke finnes att antaga, att hos von Schæck må kunna uttagas någon del af de genom honom förskingrade medlen, torde dock, vid en sådan utbetalning till makarne Bäfverfeldt, böra fästas det vilkor, att dessa på utrikesdepartementet öfverlåta rättigheten att uppbära hvad von Schæck genom domstolens i Prag förut omförmälda utslag den 28 oktober 1890 förpligtats att till makarne gälda.

Åberopande hvad jag nu anfört, hemställer jag, att Eders Kongl. Maj:t måtte i nådig proposition föreslå Riksdagen att medgifva, att till godtgörande af den förlust, som tillskyndats fanjunkaren vid kongl. Vestgöta-Dals regemente Oscar Theodor Bäfverfeldt och hans hustru Maria Fernanda Benedicta Bäfverfeldt, född Nielsen, derigenom att förre svenske och norske generalkonsuln i Genève Adolph Martin von Schæck, som den 4 augusti 1886 för makarne Bäfverfeldts räkning uppburit hustru Bäfverfeldt, enligt testamente efter onkan Theresia L'Orsa, född Baumer i Rheinfelden, i kantonen Aargau i Schweiz, tillfallna medel, 23,163 francs 10 centimes, men underlåtit att därför redovisa, må af Sveriges innestående andel i konsulskassans behållning för 1890 till makarne Bäfverfeldt utbetalas ett belopp af sexton tusen sex hundra sjuttiosju kronor 43 öre, under vilkor att makarne Bäfverfeldt på utrikesdepartementet öfverlåta rättigheten att uppbära hvad von Schæck genom domstolens i Prag utslag den 28 oktober 1890 förpligtats att till bemälda makar gälda.

Hvad herr ministern för utrikes ärendena sålunda hemställt, behagade Hans Maj:t Konungen, på tillstyrkan af statsrådets öfriga ledamöter, i nåder bifalla; och skulle i följd häraf till Riksdagen aflåtas nådig proposition af den lydelse, som bilagan till detta protokoll utvisar.

Ex protocollo

G. M. Falkenberg.